

TOLVTE KAPITEL

Mens Per om Natten rullede op gennem Jylland, tænkte han ofte paa sin mislykkede Julerejse for snart syv Aar siden, da han sidste Gang kørte her paa Vej til Hjemmet. Indtil de mindste Enkeltheder huskede han endnu hin Hjemkomst i den mørke Vinteraften, hvor en kold, gullig Regntaage indhyllede Byen og gjorde de søvnigt lysende Lygter endnu dorskere. Han saa Søsteren Signe staa paa den vaade Perron i sin halvkorte, gammeldags Kaabe med sorte Uldhandsker paa Hænderne og Kjoleskørtet løftet op over et Par store Fødder i Galosjer. Han huskede Faderens Utilfredshed med, at han havde taget sig Ferie uden forud indhentet Tilladelse, og især sin egen Skuffelse ved at høre, at der skuredes Gulv i Spisestuen, og deraf forstaa, at de andre allerede havde spist.

I Grunden undrede det ham, at han endnu saa levende erindrede sig disse gamle Tildragelser, som dog intetsomhelst betød for ham længer. Han vilde i hvert Fald ikke erkende, at Hjemmet og dets triste Minder havde nogen Magt over ham mere. Han var sig bevidst kun undtagelsesvis at have beskæftiget sig med denne Fortid, der i Aarenes Løb var ligesom dukket ned under hans Livs Horisont.

Tidlig paa Formiddagen naaede han den lille By i et klart Oktobersolskin.

Hans Skikkelse vakte paa Grund af hans højmoderne Klædragt en vis Opsigt paa Perronen. Han bar en musegraa, silkeforet Rejsefrakke med lange Skøder og brede Fløjelsopslag om Hals og Arme. Paa det mørke, tætklippede Hoved sad en skotsk Rejsehue. Hans Haandkuffert, Hattefuttal og øvrige Rejseudstyr var dertil af første Sort og skinnede af Nyhed.

Et Par vadmelsklædte Bønder veg helt forskrækket til Side for ham. Med Tilfredshed hørte han den ene af dem hviske til den anden: